

ДОМАШНЄ ЗАВДАННЯ

КЛАС 6

ДАТА на 29 січня 2022.

УЧИТЕЛЬ Н. Лозинська

Читання: копія „В день соборності України” —
читати всієї класом прочитати.

Мова: „Вітра” с. 121-122 Числівник — зкати
правило. Віправа 33(в) — письмово.

В ДЕНЬ СОБОРНОСТІ УКРАЇНИ

Вулицею міста Львова переходила громадка хлопців із звіздою і вертепом. Хлопці радісно гомоніли, відвідуючи дома рідних і знайомих людей, бо цього року ніхто не боронив їм колядувати. Сьогодні Йордан, в церкві святити воду, а тепер докінчують коляду, яку почали під час Різдва.

— О, які гарні наші різдвяні звичаї! — раділи хлопці, а ще до того в кишенях у кожного з них знайшлися солодкі медяники й цукерки, якими їх обдаровували.

Надворі потемніло. Славко попрощався з хлопцями й побіг по сходах до маленького мешкання, де проживали його батьки, старший брат Олесь і ще хтось дуже, дуже дорогий і близький Славкові: старенький пан з маленькою сивою борідкою, завжди усміхнений і все готовий розказувати якусь нову, правдиву історію, яку він сам пережив, — це дідусь Богдан. Він 15-річним вступив у ряди українського війська, Українських Січових Стрільців. Славко дуже любить слухати тих цікавих оповідань, які розказує дідусь Богдан.

У сусідній кімнаті мама приготувляла синьо-жовті прапори з тризубами для Олеся і його товаришів. Всі завважили, що мама була зворушена, але, усміхаючись крізь сльози, не переставала шити.

Дідусь привітав Славка і сказав:

— Сьогодні ми закінчуємо наші чудові різдвяні святкування святом Водохрещам; а тепер залишилося всього тільки три дні до великого українського національного Свята Злуки. Його відзначаємо на пам'ятку події, що сталася в Києві. 22 січня 1919 року на площі св. Софії задзвонили дзвони, які сповіщали про відродження Самостійної Соборної Української Народної Республіки. Це було наше велике свято, і тому українці в цілому світі в цей день кожного року його відзначають. Відправляється Служба Божа, відбуваються концерти.

Цього року у Львові будемо його особливо відзначати, — винесемо синьо-жовті прапори і створимо "живий ланцюг"!

— Як це буде? — спитав хлопець.

До кімнати ввійшов Олесь:

— Так, Славку, — ми всі візьмемося за руки, щоби злучити українські міста від Львова до Києва. Ми всі хочемо довести, що ми є діти нашої одної великої України і бажаємо всі жити в згоді!

— Мамо, пусти мене з ними, я теж хочу бути частиною того великого свята, — сказав Славко.

— Візьміть його, — задрижав голос дідуса Богдана, — іди, іди, Славку, — такий і я був колись...